

Gener 2019

VIDA

Sant Antoni nasqué en una família rica. Quedà orfe als 20 anys. Un dia a l'església escolta la següent lectura: "Si vols ser perfecte, vés, ven el que tens, i dóna-ho als pobres; després vine, segueix-me i tindràs un tresor al cel" (Mt 19, 21). Antoni, "creient que allò havia estat llegit per a ell", vengué les propietats, deixà la seva germana petita a cura d'unes verges consagrades de prop de casa seva i inicia un camí de vida ascètica que va esdevenir model per a milers i milers de persones que van venir darrere seu.

Va fer tot un itinerari, cada cop més lluny de la ciutat, en cerca de més soledat. Però començà a guanyar molts deixebles. Quan tingué lloc la persecució ordenada per Diocleciana, anà a Alexandria a fer costat als que confessaven la seva fe enmig de les persecucions. Acabada la persecució s'endinsa en el desert per aconseguir tenir vida solitària, el que ell anomena "vida interior". De vegades, retorna al mont Pispir o "vida exterior" com l'anomena, per atendre als seus deixebles i gent que acut a ell en busca d'ajut. Cap al 338 viatja a Alexandria per condemnar públicament als arrians, després torna al seu retir, s'acomia, fa testament i mor. En època de Sant Agustí La *Vida d'Antoni de Sant Atanasi* ja era un clàssic de l'espiritualitat cristiana tant a Orient com a Occident, traduïda a moltíssimes llengües. Tot un model ascètic de seguiment radical de Crist, una exhortació a estar alegres en el Senyor, un himne a Crist Salvador, un testimoni de comunió eclesial, una profunda meditació bíblica.

En un moment en què acaben les persecucions i els martiris de sang, comença un nou tipus de martiri (=testimoniatge) del Crist: el monaquisme.

Us proposem a continuació alguns fragments de la *Vida d'Antoni* i us recomanem vivament la seva lectura, així com també la dels *Apotegmes* dels pares del desert, per copsar tota la saviesa que s'hi amaga.

SANT ANTONI ABAT

Tant bon punt Antoni comença una vida d'ascesi, comencen també unes lluites ferotges contra els dimonis i les temptacions. "El Senyor no s'oblidava en aquells moments de la seva lluita sinó que se li atansà per ajudar-lo. En efecte, Antoni, mirant enlaire, veié com si el sostre s'obris i davallés cap a ell un raig de llum. Els dimonis en un no res desaparegueren, el dolor corporal se li calmà tot d'una (...). Antoni, alleujat dels dolors, va demanar a la visió: "On éreu? Per què no us vau manifestar de bon començament per posar terme als meus dolors?" Una veu li va dir: "Era ací, Antoni; però esperava veure com lluitaves. Ja que has resistit sense deixar-te vèncer, seré sempre el teu ajut i et faré cèlebre per tot arreu."

Amb les Escripures n'hi ha prou per a instruir-se; però és bo que ens exhortem mútuament en la fe i ens encoratgem amb paraules. Que el zel ens sigui comú a tots. Vivim com si cada dia comencéssim de nou i així el nostre zel augmentarà. La vida sencera dels homes és molt curta, si la comparen amb els segles futurs; tot el nostre temps és no-res al costat de la vida eterna. Els sofriments del temps present no són proporcionats a la glòria que s'ha de revelar en nosaltres. Que ningú s'agafi al desig de posseir. ¿Quin guany hi ha en posseir el que no ens podem endur?

Si vivim com qui pot morir cada dia, no pecarem. Cada dia, en llevar-nos, hem de pensar que no arribarem al vespre; i en anar a dormir, pensem que no ens llevarem. Si vivim així cada dia, no pecarem, ni tindrem ambició de res, ni ens aïrarem contra ningú, ni aplegarem tresors a la terra. Serem pobres i ho perdonarem tot a tothom, no serem dominats per cap desig. No us espanteu en sentir parlar de virtut i que no us soni estrany aquest nom, perquè la virtut no és pas que es trobi lluny de nosaltres: està dins nostre i és un treball fàcil. Només cal voler-ho.

Tinguem plena confiança i estiguem sempre alegres, que som uns homes salvats! I pensem dintre nostre que el Senyor és amb nosaltres. Quan els dimonis vénen, fan en nosaltres segons com ens troben i segons els pensaments que endevinen en nosaltres disposen les seves fantasies. Allò que pensem, ells ho ajuden i encara ho augmenten. Però si ens troben alegres en el Senyor, tenint el pensament en les coses del Senyor i pensant que tot està a les Seves mans, com que veuen l'ànima fortificada, s'allunyen avergonyits.

Molts han romput llur cos a força d'ascesi; però llur manca de discreció els ha allunyat de Déu. He vist totes les xarxes de l'enemic esteses per terra i m'he dit gemegant: qui podrà escapolar-se'n? Però he sentit una veu que em responia: la humilitat. Ara ja no temo Déu; l'estimo. Perquè l'amor perfecte expulsa el temor.

1. Un dels enemics principals que tenim són els nostres pensaments (cf. Mc 7, 15). Com cuidem la nostra *vida interior*? Quina és la clau per fer front als nostres "dimonis" segons sant Antoni?
2. "Viviu com si cada dia haguéssiu de morir" o "com si cada dia comencéssim de nou": són tocs d'atenció importants. Com ho entenem? Hi ha un principi bàsic d'alegria i esperança: cf. Rm 8, 18-30 i Fl 4, 4-7.
3. Sant Antoni sent les paraules de les Escripures com "escrites per a ell" i canvia radicalment de vida. Déu ens hi mostra el seu cor i ens parla al cor. Com vivim la Paraula de Déu en les nostres vides?